

«Έργον δὲ Μοναχοῦ, μὴ δὲ τὸ τυχόν
ἀνέχεσθαι καινοτομείσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».

Ὁ ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Δ'

Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997

Ἄρ. Φύλλου 23 (61)

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΚΡΥΝΟ ΚΑΝΑΔΑ

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως δημοσιεύομεν κατατέρω τὴν συνέντευξιν πού παρεχώρησε ὁ κ. Δημ. Οἰκονομόπουλος, κάτοικος Μοντρεάλ, (= Μ) εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ Βανκούβερ (= Β) κ. Παρίσην Σάββαν.

Ἡ μοναδικότης τῆς συνεντεύξεως αὐτῆς ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι διὰ πρώτην φοράν μετεδόθη ἀπὸ Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τοῦ Καναδᾶ τὸ ὀρθόδοξον μήνυμα τῆς ἀποτείχισεως (= ἀπομακρύνσεως) τῶν πιστῶν ἀπὸ τοὺς κακοδοξοῦντας ποιμένας τῶν με σαφῆνειαν καὶ παραδοσιακὴν θεμελίωσιν. Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς συνεντεύξεως ἐκφράζουν ἀπολύτως τὸ πατερικὸν - ἀγωνιστικὸν πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἔρχονται εἰς μίαν κρίσιμον ὥραν νὰ βοηθήσουν ὅσους διατελοῦν ἀκόμη ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τοὺς οἰκουμενιστάς ψευδοποιμένας τῶν, φοβούμενοι νὰ τοὺς ἀποδοκιμάσουν, μήπως καὶ εὗρεθῶν... «ἐκτός Ἐκκλησίας»! Δυστυχῶς μερικοὶ ἐκ τῶν «δοκούντων ὀρθοδοξεῖν» ἔχουν ταλαιπωρηθεῖ καὶ συνεχίζουν νὰ ταλαιπωροῦν τοὺς πιστοὺς πού ἐπιθυμοῦν καθαρὰν Ὁρθοδόξιαν, χωρὶς συμβιβασμοὺς καὶ ἀντορθόδοξες «ὁμολογίαις», πού ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν... παραμονὴν τοῦ ποιμνίου ὑπὸ τὸν κακόδοξον ποιμένα του!

Ἡ εὐθύνη τῶν ὁμογενῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Καναδᾶ —ὅσων ἤκουσαν τὴν συνέντευξιν— γίνεται πλέον μεγαλυτέρα, ἐὰν τυχόν ἀδιαφορήσουν στὸ μήνυμά της. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἔγραψε, ὅτι ὅταν οἱ Ἱεράρχαι δὲν ὀρθοδοξοῦν, τότε τὸν λόγον νὰ τὸν ἔχουν οἱ Μοναχοί. Καιρὸς νὰ προστεθῇ: καὶ ὅταν καὶ αὐτοὶ στὴν πλειονότητά των ἀδιαφορήσουν, τότε τὸν λόγον νὰ τὸν ἔχῃ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς ἐκφράζεται διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς (1848).

Εἰς τὴν ἀνατέρω Ἐγκύκλιον σαφῶς τονίζεται ὅτι «... ὑπερασπιστὴς τῆς Θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν πατέρων αὐτοῦ...».

Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στέλλομεν τὰ θερμὰ μας συγχαρητήρια στὰ δύο ἐκλεκτὰ καὶ εὐσεβῆ τέκνα της, διὰ τὴν μεγίστην προσφορὰν των πρὸς τοὺς ἐν Καναδᾷ

Ὁρθοδόξους ὁμογενεῖς. Εὐχόμεθα ἐκ καρδίας ὁ λόγος των νὰ εὕρῃ ἀπήχησιν στὶς ψυχὰς τῶν πιστῶν καὶ συντόμως νὰ προστεθοῦν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν —εἴθε οἱ πάντες— στὸ ἤδη ἀπὸ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1970 ἀγωνιζόμενον μέτωπον τῆς ἐν Καναδᾷ ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας.

Εἴθε, ἐπίσης, ἡ συνέντευξις αὐτὴ νὰ γίνῃ αἰτία αὐτοκριτικῆς τῶν ἐν Ἑλλάδι ὀρθοδόξων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι ἐπὶ δεκαετίες τώρα κοινωνοῦν ἀταράχως μετὰ τῶν Ἐπισκόπων των, τῶν ὑποστηρικτῶν καὶ δορυφόρων τῆς αἵρέσεως τοῦ αἰῶνος μας.

Τὸ κείμενον πού ἀκολουθεῖ ἀποτελεῖ μέρος τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν ἐλπίζομεν νὰ ὁλοκληρώσωμεν προσεχῶς.

Β.— Ἀδελφὲ Δημήτριε, ἡ ἱερὰ ὑποχρέωσις εἰς τὸ νὰ συμβάλλω εἰς τὸ ξεσκέπασμα τῶν δολιοφθορέων τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς πού σκευωροῦν ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ ἐπιθυμία μου ὅπως οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες γνωρίσουν βαθύτερον τὴν ἀλήθειαν, με φέρνει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά σὲ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία μαζί σας, γιὰ νὰ συζητήσωμε τὸ πάντα ἐπίκαιρον θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μ.— Ἀδελφὲ μου Παρίση, ὅπως πάντα ἔτσι καὶ τώρα εἶμαι πρόθυμος νὰ συζητήσωμεν ἐξετάζοντες καὶ τίς ἄλλες πλευρὰς τοῦ περὶ Οἰκουμενισμοῦ θέματος χάριν τῆς ἀληθείας, ἡ γνώσις τῆς ὁποίας ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ πάσης πλάνης καὶ παγίδος.

Β.— Ἀρχίζω μετὰ τὴν πρώτη ἐρώτησιν: Τί ζητεῖ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ πράξουν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ὅταν ὁ ἐπίσκοπός των εἶναι ὑποστηρικτῆς τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Μ.— Δεδομένου ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, μία εἶναι καὶ ἡ εὐθύνη πού βαρύνει ὅλους, ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἐναντι τῆς κηρυττομένης κακοδοξίας. Στὴν προκειμένη περίπτωσιν οἱ πιστοὶ παρακολουθοῦν μετὰ ἀγωνία νὰ δοῦν πῶς θὰ ἀντιδράσῃ ὁ ἐπίσκοπός των, ἢ ἄλλοι ἐπίσκοποι ἄλλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ ἐνεργήσουν ἀναλόγως.

Β.— Δηλαδή ἂν ὁ ἐπίσκοπός των ἀντιδράσῃ πατερικῶς, τότε ὑποχρεοῦνται νὰ τοῦ συμπαραστα-

θοῦν μὲ κάθε δυνατόν τρόπον, αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ πῆτε;
Μ.— Ναί, αὐτὸ ἀκριβῶς.

Β.— Ἄν ὅμως δὲν ἀντιδράσῃ ὁ ἐπίσκοπός των, οὔτε οἱ συνεπίσκοποι τοῦ καὶ ἀντιδράσουν ἐπίσκοποι ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὑποχρεοῦνται νὰ συμπαρασταθοῦν σ' αὐτούς;

Μ.— Πιστεύω ὅτι ὑποχρεοῦνται. Καὶ μάλιστα ἂν οἱ ἀντιδράσῃς τῶν ὀρθοδόξων ἐκείνων ἐπισκόπων κλιμακωθοῦν καὶ καταλήξουν εἰς διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων οἰκουμενιστῶν, τότε οἱ πιστοί, ὅσοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ παραμένουν πιστοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὑποχρεοῦνται νὰ ἔχουν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μόνον μὲ ὀρθοδόξους ἐπισκόπους, εἴτε αὐτοὶ εἶναι Ἕλληνες, εἴτε Ρῶσοι, εἴτε Σέρβοι κ.λ.π., ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι καὶ ὄχι οἰκουμενισταί. Οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας τονίζουν ὅτι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ὄχι μόνον οἱ διάφοροι αἵρετικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔχοντες ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν.

Β.— Ὑποστηρίζουν μερικοὶ, ὅτι οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ περιμένουν πρῶτα τὴν Συνοδικὴν καταδίκην τοῦ ἐπισκόπου ἐκεῖνου πού κηρύττει αἵρεσιν καὶ κατόπιν νὰ ἀποσχιθοῦν ἀπ' αὐτόν. Διότι, ἂν ἀποσχισθοῦν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης δημιουργοῦν τάχα σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐσεῖς πῶς τὸ σχολιάζετε αὐτό;

Μ.— Οἱ λέγοντες αὐτὰ ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τοὺς ἁγίους πατέρας. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στήν ἐποχὴ τους, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις, δὲν ᾔθελαν καμμίαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μὲ τοὺς αἵρετικούς. Ἡ ἀπόσχισις ἀπαγορεύεται, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος σφάλῃ ὡς ἄτομον, στήν ἰδιωτικὴ του ζωὴ. Ὅταν ὅμως σφάλῃ περὶ τὴν πίστιν, ἡ ἀποτείχισις **συνιστᾶται** ἐκ μέρους τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Πρὸ συνοδικῆς ἀποφάσεως

Β.— Παρακαλῶ νὰ μᾶς ἀναφέρετε ὀνόματα ἁγίων πατέρων πού ἀπεσχίσθησαν ἀμέσως ἀπὸ τοῦ αἵρετικοῦ ἐπισκόπου, προτοῦ νὰ καταδικασθῇ ὁ αἵρετικὸς ἐπίσκοπος ὑπὸ Συνόδου.

Μ.— Σᾶς ἀναφέρω τὸν ἁγιώτατον πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Κύριλλον, ὁ ὁποῖος προέτρεπε τοὺς πιστοὺς τῆς Κων/λεως, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, νὰ ἀπέχουν τῆς κοινωνίας τοῦ αἵρετικὰ κηρύσσοντος Νεστορίου, ἂν καὶ δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη σύνοδος πρὸς καταδίκην του. Καὶ σημειώσατε, ὅτι ὅταν ὁ θεῖος Κύριλλος προέτρεπε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Κων/λεως, αὐτοὶ εἶχαν προηγουμένως διακόψει κοινωνίαν μὲ τὸν κακὸδοξον ποιμενάρχην των, τὸν Νεστόριον. Ἐπίσης ὁ ἅγιος Ὑπάτιος, πρὸ μόλις ἐπληροφορήθῃ τὴν κακοδοξίαν τοῦ Νεστορίου, διέκοψε τὸ μνημόσυνόν του, πρὶν κἂν συνέλθῃ Σύνοδος πρὸς καταδίκην τοῦ αἵρετικοῦ Νεστορίου. Ἄλλο παράδειγμα: Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς διέκοψε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, μεθ' ὧν σχεδὸν τῶν θρόνων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἔνεκα τῆς αἵρέσεως τοῦ Μονοθελητισμοῦ,

ὥστε νὰ θεωρῆται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του ὡς εὕρισκόμενος τάχα ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Τοῦ ἔλεγαν: Ποιᾶς Ἐκκλησίας εἶσαι; Τοῦ Βυζαντίου, τῆς Ρώμης, τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Ἀλεξανδρείας; ποίας; ὅλαι αὐταὶ ἔχουν ἐνωθῇ. Ἐὰν λοιπὸν εἶσαι μέλος τῆς Ἐκκλησίας ἐνώσου καὶ σύ. Καὶ τότε ὁ ἅγιος ἀπήντησεν: «μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅσοι ἔχουν τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως· χάριν αὐτῆς εἶμαι ἕτοιμος καὶ νὰ ἀποθάνω». Καὶ τέλος, οἱ πρὸ τῆς ἐβδόμης Οἰκ. Συνόδου ἀθλήσαντες εἰκονόφιλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, διετέλεσαν ἐν ἀκοινωνησίᾳ πρὸς τοὺς εἰκονομάχους ἐπὶ ὀλοκλήρους δεκαετίας γιὰ τὴν καλὴ ὁμολογία τῆς πίστεως.

Β.— Μὲ αὐτὰ πού μοῦ εἶπατε, κ. Οἰκονομόπουλε, μοῦ ὑπενθυμίσατε τὸν ἁγ. Θεόδωρον τὸν Στουδίτην, πού ἔγραψε ὅτι: «μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία ἐκ μόνου τοῦ μνημονεύειν τὸν εἰκονομάχον ἐπίσκοπον, ἔστω καὶ ἂν ὁ μνημονεύων εἶναι Ὁρθόδοξος».

Μ.— Πολὺ σωστά. Ἄς μὴ ματαιοπονοῦν λοιπὸν, ὅλοι ἐκεῖνοι πού κακῶς προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα.

Β.— Κύριε Οἰκονομόπουλε, σχετικῶς μὲ ὅλα αὐτὰ θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ ἐξετασθῇ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετώπιζε τὶς ἐκάστοτε ἐμφανιζόμενες αἵρέσεις, πρὶν δημιουργηθοῦν οἱ σχετικοὶ Ἱ. Κανόνες.

Μ.— Πρὶν δημιουργηθοῦν οἱ Κανόνες, τὶς αἵρέσεις ἡ Ἐκκλησία τὰς ἀντιμετώπιζεν βάσει τῆς ἁγ. Γραφῆς, ἡ ὁποία λέγει: «Αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ» (Τιτ. 3, 10). Καὶ πάλιν: «Ἄλλ' ἂν ἡμεῖς ἡ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. 1, 8). Ἐπίσης γράφει: «Κρατεῖν τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθημεν, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς τῶν ἀποστόλων, καὶ μένειν ἐν οἷς ἐμάθομεν καὶ ἐπιστώθημεν. Καὶ μὴ πλανᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, ἀλλὰ γρηγορεῖν, στήκειν ἐν τῇ πίστει, ἐδραῖους γίνεσθαι, ἀμετακινήτους». Καὶ ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος λέγει: «Φεύγετε τὰς αἵρέσεις, διότι εἶναι τοῦ διαβόλου ἐφευρέσεις». Καὶ ὁ ἁγ. Ἐπιφάνιος: «Ἀποστρέφεσθε πάσας τὰς αἵρέσεις σὰν θηρίᾳ ἔχοντα θανατηφόρον δηλητήριο».

Β.— Δηλαδή αἵρετικοὶ εἶναι ὄχι μόνον οἱ ἀρνούμενοι τὰ θεῖα δόγματα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρνούμενοι τὸν Εὐαγγελικὸν νόμον, οἱ ἀρνούμενοι τὰ Γραφικὰ ἐδάφια πού μᾶς ἀναφέρατε.

Μ.— Μάλιστα. Καὶ ὁ ἁγ. Χρυσόστομος λέγει: «Υπάρχει καὶ καλὸ **σχίσμα**, ὑπάρχει καὶ κακὴ ὁμολογία, ἀλλὰ καὶ καλὴ **διαφωνία**». Λοιπὸν ὅσοι συμφωνοῦν ἀπολύτως μὲ τὴν ἁγ. Γραφὴν, μὲ τοὺς Ἱ. Κανόνες καὶ γενικά μὲ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ συνέχισις ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους καθιστᾷ τὸν οἰονδήποτε μετὰ **τῆς μερίδος τοῦ αἵρετικοῦ**. Ἀντιθέτως, οἱ μὴ κοινωνοῦντες μὲ τοὺς κακοδόξους οἰκουμενιστὰς, δημιουργοῦν τὴν ὑγιᾶ ἀντίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελοῦν μὲ ἄλλα λόγια τὸ ὑγιὲς μέρος αὐτῆς. Αὐτὸ διδάσκει ἡ ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, αὐτὰ παρελάβομεν ὑπὸ τῶν ἁγ. Πατέρων. Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς διδασκαλίας ἔπρεπε ὁ κάθε

ἀντιφρονῶν νὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ μὴ σοφίζεται περιττὰ καὶ ἄδικα ἀκολουθῶν δική του πολιτικήν, διὰ τῆς ὁποίας βλάπτει καὶ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὅσους καλῇ τῇ πίστει συμφωνοῦν μαζί του. Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία του ἐπιθυμοῦν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν πιστῶν ἐκ τῶν αἰρετιζόντων οἰκουμενιστῶν καὶ τὴν μέχρι θανάτου ὁμολογίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Β.— Συνεπῶς σήμερον ποὺ ἡ αἵρεσις κηρύσσεται ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν ἐπὶ τῇ βάσει προδοτικοῦ σχεδίου καὶ αἱ αἰρετικαὶ παρασυναγωγαὶ χαρακτηρίζονται ὡς «ἀδελφαὶ ἑκκλησίαι» πῶς εἶναι δυνατόν τὰ ὀρθόδοξα μέλη τῆς Ἐκκλησίας νὰ δικαιολογηθοῦν διὰ τὴν κατάκριτον σιωπὴν των καὶ τὴ μετὰ τῶν προδοτῶν τῆς πίστεως οἰκουμενιστῶν κοινωνίαν των;

Μ.— Τὸ ἐρώτημά σας πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, διότι ἡ προδοσία ἔχει λάβει πολὺ μεγάλας διαστάσεις. Ἰδοὺ διατί: α) Ἐγινε ἀναγνώρισις τῶν δυτικῶν αἱρέσεων ὡς «ἀδελφῶν ἑκκλησιῶν» β) ἐξίσωσις Ὁρθοδοξίας, Παπισμοῦ καὶ Μονοφυσιτισμοῦ γ) ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐχαρακτήρισεν τοὺς ἰ. κανόνας ὡς «τεῖχη αἵσχους» δ) οἱ οἰκουμενισταὶ ἀπηγόρευσαν τὸν ἀναβαπτισμόν τῶν αἰρετικῶν καὶ ἄρα τὴν μετάνοιαν αὐτῶν ε) ἐπιδιώκεται ἄρχοντιᾶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐκ μέρους τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὡς πάπα τῆς Ἀνατολῆς... Ὅλοι αὐτοὶ οἱ οἰκουμενισταὶ καταδικάζουν ὀρθοδόξους δίχως νὰ δικάζουν. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἐκοινώνησαν ἑκκλησιαστικῶς μετὰ τῶν ἀμετανοήτων αἰρετικῶν Παπικῶν, Προτεστάντων, Μονοφυσιτῶν συνεώρτασαν, συμπροσευχήθησαν, συλλειτουργήσαν, ἀλληλοευλογήθησαν, καὶ ὅλα αὐτὰ ἀντίθετα πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν! Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει ὅτι οἱ ἔχοντες ἑκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ αἰρετικούς, δὲν λογίζονται πιστοί.

Τὸ πρόβλημα τῆς κοινωνίας

Β.— Κατόπιν ὧν αὐτῶν εἶναι σοβαρώτατον καὶ ἐπιτακτικώτατον τὸ ζήτημα τῆς κοινωνίας, ἐννοῶ τὴν σχέσιν τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν ἐναντι τῶν οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καὶ ἱερέων. Πολλοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ εὐρίσκονται σὲ ἀπορία. Δὲν γνωρίζουν τί νὰ κάνουν καὶ ἐξακολουθοῦν ἑκκλησιαζόμενοι σὲ ναοὺς, ὅπου λειτουργοῦν κληρικοὶ οἰκουμενισταί. Ἄλλοι πάλιν γνωρίζοντες βαθυτέρον τὸ θέμα καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ὀρθοδοξοῦν, ὄχι μόνον θεωρητικῶς ἀλλὰ καὶ πρακτικῶς καὶ μετὰ συνέπειαν, ἀποτεριχίζονται ἐκ τῶν οἰκουμενιστῶν καὶ ἐκκλησιάζονται σὲ ναοὺς ποὺ λειτουργοῦν ἱερεῖς ὄχι οἰκουμενισταί, ἀλλὰ ὀρθόδοξοι, οἱ ὅποιοι πολεμοῦν καὶ ἀναθεματίζουν τὸν Οἰκουμενισμόν, εἴτε οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ εἶναι Ἕλληνες, εἴτε Ρῶσοι τῆς Διασπορᾶς κ.λ.π., ἀρκεῖ νὰ εἶναι πραγματικοὶ Ὁρθόδοξοι. Πῶς τὸ βλέπετε αὐτό;

Μ.— Ἀδελφέ μου, ὑποστηρίζω ὅτι καλῶς πράττουν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀπομακρύνθησαν ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ προδότας οἰκουμενιστάς, διότι ἀκριβῶς αὐτὸ κηρύσσει καὶ ἡ Ἁγία Γραφή καὶ οἱ Πατέρες... Λοιπὸν

οἱ Ὁρθόδοξοι πρέπει νὰ συντασσώμεθα μετὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ νὰ ἔχωμε κοινωνίαν μόνον μετὰ ὀρθοδόξους κληρικούς.

Β.— Διερωτῶμαι γιὰ ποιὸ λόγον ἐπικρατεῖ στὶς ἡμέρας μας τόσο φοβερὴ ἀδράνεια, τόση ἀφασία γιὰ τὰ θέματα τῆς πίστεως, ἀφασία ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἔχει περάσει πιά στὴν περιοχὴ τῆς καταφρονήσεως τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων, καὶ δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ διορθώσουν διὰ τοῦ σωτηρίου ἐλέγχου καὶ τῆς καταλλήλου ἀντιδράσεως τοὺς κακοδόξους οἰκουμενιστάς;

Μ.— Ὅλοι οἱ πιστοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ θὰ πληροφορηθοῦν τὴν κηρυττομένην κακοδοξίαν καθίστανται **συνυπεύθυνοι** μετὰ τὸν αἰρετικόν, ἐὰν δὲν κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν ἐπιστρέψουν στὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ, ἐφ' ὅσον παραμένει ἀμετανόητος, νὰ τὸν ἀποβάλλουν τὸ συντομώτερον ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς. Εἶναι ἀποκαρδιωτικὴ ἡ ἀδράνεια καὶ συνοδοιπορία τῶν καὶ τῶν **καθησυχαστῶν**, οἱ ὅποιοι ἐνῶ στηλιτεύουν τοὺς προδότας, δὲν ἀποχωρίζονται ἀπ' αὐτῶν!

Διακηρύσσουν ὅτι λύκοι βαρεῖς μετὰ ἔνδυμα προβάτου κατέχουν τοὺς πατριαρχικοὺς θρόνους καὶ τοὺς περισσοτέρους Μητροπολιτικούς, ἀλλὰ δὲν ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτῶν, οὔτε καὶ τὰ λογικὰ πρόβατα, τὰ αἰσθανόμενα τὴν παρουσίαν τῶν λύκων, ἀφήνουν νὰ ἀποτεριχισθοῦν, ἀλλὰ καὶ παροτρύνουν νὰ μείνουν εἰς τὴν τάξιν τοῦ ποιμνίου μαζί με τοὺς λύκους!... **Μακρὰ ἀπὸ τοὺς χριστοκατήλους, χριστεμπόρους καὶ προδότας τῆς πίστεως!** Ὑπακοὴ στοὺς οἰκουμενιστάς ἰσοδυναμεῖ μετὰ παρακοὴ πρὸς τοὺς θεοφόρους πατέρας καὶ συνεπῶς ἀπειθεία πρὸς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐλάλησαν οἱ Πατέρες. Ἄλλως τε πῶς θὰ φανῇ ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἐκείνων ποὺ προδίδουν καὶ ἐκείνων ποὺ δὲν προδίδουν, ἐὰν καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ συμπροσεύχονται καὶ συλλειτουργοῦν;

Μετὰ τέτοιους βοηθοὺς ποὺ συλλειτουργοῦν καὶ τὸν μνημονεύουν ὁ Βαρθολομαῖος προχωρεῖ ἀνεμπόδιστα. Ἄκουσε ἀδελφέ μου, τὴν εὐθύνην ποὺ ἔχουν σήμερον οἱ προσφέροντες στὴν νεότητι πορνὸ καὶ ναρκωτικά, τὴν ἰδίαν ἔχουν καὶ οἱ σιωπῶντες καὶ μνημονεύοντες τοὺς ψευδεπισκόπους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καὶ ἂς ἔχωμε ὑπ' ὄψει μας ὅτι μνημόσυνον σημαίνει ἑκκλησιαστικὴν κοινωνίαν.

Β.— Τὸ ἄσχημο εἶναι ὅτι μερικοὶ κληρικοὶ δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν ὅτι δὲν πηγαίνουν καλὰ. Ὅχι μόνον ἀρνοῦνται τὸν δίκαιον ἐλεγχον, ἀλλὰ χαρακτηρίζουν ὡς φανατικὸν καὶ ἀδιάκριτον καὶ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» τὸν ἐλέγχοντα.

Μ.— Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς θέλει καὶ ὁ κάθε πραγματικὸς Ὁρθόδοξος χριστιανός· θέλει νὰ εἶναι ἐκτὸς μιᾶς τέτοιας Ἐκκλησίας ποὺ δὲν παραδέχεται τὴν μοναδικότητά της, ἀλλ' ἀγκαλιάζει ὡς «ἀδελφὴ Ἐκκλησία» τὴν παπασύνην, τὸ ταμεῖον αὐτὸ τῶν αἱρέσεων.

Β.— Πῶς ἀναπαύουν τὴν συνείδησίν των οἱ κληρικοὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιστοὺς ποὺ ἀνησυχοῦν;

Μ.— Ἀδελφέ μου, ἔχουν βρῆ ἕνα κακόηχον τροπάριον. Ἀργότερα, λέγουν, θὰ ἀντιδράσωμεν ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ κατάλληλος καιρὸς. Μέχρι τώρα ἔλεγον, ἂν γίνῃ συλλείτουργο μετὰ τὸν πάπαν, θὰ διαχωρίσωμεν τίς

εὐθύνες μας· κατόπιν ἄλλαξαν τὸ χρονικὸν σημεῖον ἀντιδράσεως. Τώρα λέγουν ὅτι θὰ ἀντιδράσουν ἂν ὁ Βαρθολομαῖος τολμήσῃ καὶ ἀλλάξῃ τὸ Πασχάλιον... Αἱ συναθροίσεις τῶν Ὁρθοδόξων σκοπεύουν εἰς τὴν κατάργησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸν Ὁκτωβριον τοῦ 1996 συνήλθον εἰς τὴν Ρώμην 200 ἐκπρόσωποι 12 διαφορετικῶν θρησκειῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου Μητροπολίτης Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνός... Εἰς αὐτὴν τὴν δαιμονικὴν συνάθροισιν παρέστησαν ἀκόμη καὶ πυρολάτραι Σατανισταὶ καὶ μετεμψυχῶται μάγοι τοῦ Βούδα. Καὶ τώρα τίθεται τὸ ἐρώτημα: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μνημονεύεται ἓνας πατριάρχης πὺν συμμετέχει δι' ἐκπρόσωπον τοῦ εἰς σατανικὰς συναθροίσεις;

Ἡ κατάκριτος ἐνότης...

Β.— Μερικοὶ κληρικοὶ λέγουν ὅτι θὰ ἀντιδράσουν, ἀλλὰ ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔλθῃ κατὰ τὴν γνώμην των ὁ κατάλληλος καιρὸς. Ὅταν π.χ. τολμήσουν τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου πὺν συζητεῖται ἢ κατὰ ἄλλο. Καὶ ἐρωτῶ: Ποιὸς τοὺς ἐγγυᾶται ὅτι θὰ ζήσουν μέχρι τότε, ἢ ὅτι μὲ τὴν τακτικὴν τοὺς αὐτὴν, ἐξασφαλίζουν τὴν σωτηρίαν των, ἀφοῦ γίνονται αἰτίαι νὰ προχωρᾷ ἡ παναίρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ νὰ χάνονται ψυχαί;

Μ.— Ἐχετε δίκην. Ἄλλως τε ὅταν ὁ Κύριος εἶπε, αὐτὸς πὺν θὰ φανῇ πιστὸς εἰς τὸ ὀλίγον, θὰ φανῇ πιστὸς καὶ εἰς τὸ πολὺ, αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ διδάξῃ; Ὅτι δηλαδὴ μόνον αὐτὸς πὺν πολεμᾷ ἀμέσως χωρὶς ἀναβολήν, τὸ οἰοδῆποτε κακόν, θὰ φανῇ τελικὰ νικητὴς τοῦ κακοῦ; Ἐπ' αὐτοῦ προσέξατε τί λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος: «Διότι ἂν οἱ τολμῶντες νὰ καταργήσουν τοὺς θεῖους θεσμοὺς καὶ παραδόσεις, ἔστω καὶ κατὰ μικρόν, ἐδέχοντο ἐγκαίρως τὸν ἀρμόδιον ἔλεγχον, δὲν θὰ ἐγένετο ἡ παροῦσα συμφορά, οὔτε θὰ κατελάμβανε τὴν Ἐκκλησίαν τέτοιοι χειμῶνας. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἀνατρέπων καὶ τὸ ἐλάχιστον τῆς ὀρθῆς πίστεως, καταστρέφει τὸ ὅλον».

Δυστυχῶς, ἀδελφέ μου, ἔχουν δημιουργήσει μίαν ἐκκλησιολογίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ ὁ ἐπίσκοπος νὰ ἔχῃ διαφορετικὴν πίστιν ἀπὸ τὸν πατριάρχην τοῦ καὶ ὁ ἱερέας διαφορετικὴν πίστιν ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπόν του, καὶ αὐτὸ νὰ μὴ γίνεταί αἰτία σχίσματος, προκειμένου νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐνότης! Ἀλλὰ μὴ τέτοια ἐνότης δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἶναι τῆς παπῶσύνης, ἀνευ ἀληθείας καὶ ἀνευ Πνεύματος ἁγίου.

Β.— Διερωτῶμαι: τί συμβαίνει μὲ τοὺς ρασοφόρους ἐκείνους πὺν εἶναι ὀρθόδοξοι, καὶ ἔχουν μόρφωσιν καὶ φήμην, ὡς πνευματικοὶ πατέρες, ὡς ἄνθρωποι τῆς προσευχῆς, ὅλοι αὐτοὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ σαλπίσουν συναγερμὸν, ὥστε νὰ καταλάβουν τὰ λογικὰ πρόβητα τὸν κίνδυνον;

Μ.— Συμβαίνει τὸ ἐξῆς. Αὐτοὶ ἀναπαύονται στὴν προσευχὴ μὲ τὸ κομβοσχοῖνι τοὺς. Ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ τί γίνεται γύρω τους, γιὰ τὸ ποιούς μνημονεύουν· γιὰ

τὸ τί λέγουν σχετικῶς οἱ ἱ. Κανόνες γιὰ κείνους πὺν κρατοῦν μὴ τέτοια στάσι σὲ καιρὸ κηρυσσομένης αἵρέσεως, ὅπως σήμερα...

Ἄν τὴν ἴδια στάσι πὺν κρατοῦν σήμερα οἱ Ὁρθόδοξοι αὐτοὶ, πὺν μνημονεύουν οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους, τὴν κρατοῦσαν στὴν ἐποχὴ τοὺς καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ ἁγ. Μάξιμος, ὁ ἁγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, οἱ λαμπροὶ αὐτοὶ ὁμολογηταί, ἡ ἀκόμη καὶ οἱ ἐπὶ Βέκκου μαρτυρήσαντες Ἁγιορεῖτες Πατέρες, θὰ εἶχαμε ἐμεῖς σήμερα Ὁρθοδοξία;

Στὶς ἡμέρας μας αὐτοὶ πὺν μνημονεύουν οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους, κρατοῦν θέσιν θεατοῦ καὶ μόνον. Θεατοῦ βυθισμένου στὸν κόσμον του, στὶς ἀπόψεις του, στὸν ἀνθρώπινον νοῦ του. Ὅμως οἱ ἱ. Κανόνες καὶ οἱ ἅγιοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, προτρέπουν τὸν εὐσεβῆ κληρὸν καὶ λαόν, νὰ φεύγουν ἀμέσως μακριὰ ἀπὸ τὸν ποιμένα πὺν θὰ κακοδοξοῦσε, γενόμενος οὕτω λύκος ἀντὶ καλοῦ ποιμένος. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς λέγει ὅτι «κάνεις νὰ μὴ νοθεύῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ ἀποκρύπτῃ τὴν ἀλήθειαν, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ὑπόδικος διὰ τὴν παράβασιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ».

Β.— Δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἔκανε ἐπισκόπους διὰ νὰ διδάξουν καὶ φυλάξουν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τῆς ἀκέραιον καὶ ἀνόθευτον, κρατώντας συγχρόνως τὰ πρόβητα τῆς μακρὰν ἀπὸ τὰ λιβάδια τῶν αἰρετικῶν, καὶ αὐτοὶ τὰ ἐγκαταλείπουν ἀπροστάτευτα μέχρι τὸ στόμα τοῦ λύκου! Πότε θὰ ἀντιληφθῶν ὅλοι αὐτοὶ, ὅτι ἓνα ΟΧΙ στὴν αἵρεσι ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἱεραποστολικὴ δράσι καὶ ὅτι γι' αὐτὸ τὸ ΟΧΙ ἐφόρεσαν τὸ ράσο;

Μ.— Οἱ ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀντιληφθῶν τὴν φοβερὴν εὐθύνην τοὺς καὶ νὰ ἀποφασίσουν νὰ δώσουν τὸ παρὸν εἰς τὸ ὥραϊον μέτωπον τῆς ὁμολογίας καὶ ἀναδειχθῶν στρατιῶται τῆς ἀληθείας πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σωτηρίαν τοῦ λαοῦ. Ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μετὰ τῶν αἰρετικῶν δὲν εἶναι ἀρετὴ· εἶναι ἁμαρτία βαρεῖα ἴση πρὸς μοιχείαν κατὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην. Διὰ ταῦτα, οὐδεμία κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς. Ἀρνήσις μέχρι θανάτου.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας ὁ παπισμὸς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου — μὲ τὴν ἀνοχήν καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν — ὡς σεβασμία ἀδελφὴ Ἐκκλησία». Ποιός; ὁ παπισμὸς! Ὁ δὲ πάπας ὡς πρῶτος ἐπίσκοπος ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Παρὰ ταῦτα, ποιμένες καὶ ποιμενόμενοι ἐκ τῶν Ὁρθόδοξων, ἀγωνίζονται ποιὸς θὰ φανῇ ἀπαθέστερος καὶ εὐγενέστερος στὸ ξεπούλημα τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ ἂς διαμαρτύρεται ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς γράφων, ὅτι πᾶσα ἀποδοχὴ τῶν αἰρετικῶν, ἰσοδυναμεῖ πᾶσα ὁρδοσίαν τῆς πίστεως. Καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς ἀμετανοήτους αἰρετικούς ἀποτελεῖ «μισανθρωπίαν»! (7 Φεβρ. 1997).

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἁγιορεῖτης - Τιμὴ τεύχους 25 δρχ.
Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ - Τ.Θ. 27. 844 00 - ΠΑΡΟΣ
Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίνθης 7, 105 53 - Ἀθήνα - Τηλέφ. 32.16.295